

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 672/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Krzysztof Malinowski

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa B. B. (1)

przeciwko F. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 lutego 2020 r. sygn. akt I C 807/18

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I ACa 672/20

UZASADNIENIE

B. B. (1) B. B. (1) domagał się orzeczenia nakazem zapłaty, iż pozwany F. K. ma zapłacić na jego rzecz kwotę 500.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 9 lutego 2017 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi i kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie pozwu wskazał, że strony łączyła go umowa pożyczki zawarta w dniu 8 lutego 2014 roku, na mocy której powód pożyczył pozwanemu kwotę 500.000 złotych, a która to kwota została przekazana pozwanemu w gotówce dniu podpisania umowy. Pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki w terminie 36 miesięcy, a więc do dnia 8 lutego 2017 roku, co jednak nie nastąpiło.

W dniu 23 marca 2018 roku Sąd Okręgowy w K. I Wydział Cywilny wydał w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, którym uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Pozwany F. K. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zarzucił, iż uregulował całość zobowiązania wynikającego z zawartej z powodem umowy pożyczki przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa, a zwrot pożyczki pokwitował powód w dokumencie nazwanym aneksem do umowy. Pozwany podał, iż strony łączyły stosunki gospodarcze oraz towarzyskie, zaś sama pożyczka została udzielona, gdy pozwany z uwagi na planowaną inwestycję potrzebował zgromadzić w krótkim czasie znaczne środki finansowe. Wskazał nadto, iż między stronami doszło do konfliktu, zarzewiem którego miał być brak powierzenia powodowi przez spółkę, której prezesem zarządu był pozwany, realizacji jednej z inwestycji.

W dniu 30 maja 2018 roku powód złożył odpowiedź na sprzeciw zaprzeczając, aby dokonał potwierdzenia otrzymania zwrotu pożyczki od pozwanego. Odnosząc się do przedłożonego dokumentu aneksu podniósł, iż nie posiada wiedzy, kiedy dokument ten mógł zostać podpisany. Wskazał, iż dokument mógł zostać sporządzony jedynie jako element zabezpieczenia się pozwanego na wypadek ciężkiego stanu zdrowia powoda lub związku z inną inwestycją, a następnie skompilowany. Powód podał, iż z dokumentu tego wynika tylko tyle, iż powód miał potwierdzić dzień, w którym pozwany miał dokonać zwrotu pożyczki, a dzień taki nie został wpisany. Wskazał na nieskuteczność tej czynności z uwagi na brak oznaczenia daty zwrotu pożyczki w aneksie. Ponadto powód potwierdził pozostawanie z pozwanym w stosunkach towarzyskich.

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2020 r. sygn. akt I C 807/18 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo (pkt I) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 11.317 zł tytułem kosztów procesu (pkt II) oraz nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 458,75 zł tytułem kosztów sądowych (pkt III).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny

B. B. (1) jako prowadzący Przedsiębiorstwo (...) i F. K. jako prezes zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w G. pozostawali od 2011 r. w bardzo dobrych stosunkach towarzyskich a także stosunkach gospodarczych. Podczas spotkań, podczas których niejednokrotnie wspólnie spożywali alkohol, zawierali także różne umowy, omawiali sprawy związane z łączącą ich współpracą gospodarczą, podpisywali różne związane z nią dokumenty i omawiali projekty. Powód B. B. (1) nie czytał wszystkich podpisanych przez siebie w obecności pozwanego dokumentów; czasem patrzył tylko na ich nagłówki. Dokumentów, również tych prywatnych, nie przygotowywał on sam; raczej zajmował się tym dyrektor w jego firmie. Powód i pozwany podpisali w dniu 8 lutego 2014 r. umowę pożyczki kwoty 500.000 złotych, która została wykonana przez pożyczkodawcę. Do podpisania umowy pożyczki doszło w biurze B. B. (1). Żona B. B. (1) wyraziła zgodę na pożyczkę, jednak nie zajmowała się jej zawarciem, później nie interesowała się tą sprawą. Pożyczka miała miejsce, gdy państwo B. rozważali zakup mieszkania dla córki. W umowie określano, że pożyczka zostanie zwrócona w terminie 36 miesięcy od dnia jej uruchomienia, co nastąpiło przez wydanie gotówki w dniu podpisania umowy. W umowie pożyczki łączącej strony wskazano, że pożyczkobiorca ma prawo do wcześniejszej spłaty pożyczki lub jej części bez finansowych konsekwencji z tego powodu (§ 2 ust. 2). Oprocentowanie pożyczki wynosiło 0% w stosunku miesięcznym.

W okresie bezpośrednio poprzedzającym zawarcie umowy pożyczki pozwany liczył się z koniecznością zgromadzenia w krótkim czasie znacznej ilości środków finansowych, które mogły mu być potrzebne albo na wsparcie finansowe spółki (...) (co miało umożliwić uzyskanie kredytu na inwestycję), albo na zakup udziałów w tej spółce od jednego ze współników – S. S.. Powód wiedział o tej sytuacji, dlatego zaoferował pozwanemu pożyczkę kwoty 500.000 zł. Przedsiębiorstwo powoda było brane pod uwagę jako wykonawca inwestycji planowanej przez spółkę (...), a powodowi zależało na zawarciu tego kontraktu. Po kilku tygodniach od zawarcia przez strony umowy pożyczki okazało się, że pozwany nie będzie potrzebował pożyczonych pieniędzy ponieważ spółka (...) w dniu 28 maja 2014 r. uzyskała kredyt

na planowaną inwestycję, zaś udziały w spółce od S. S. nabył umową z dnia 8 lipca 2014 r. inny wspólnik – A. G.. W dniu 9 września 2014 r. pozwany zawarł umowę pożyczki hipotecznej na kwotę 499.175 zł. Umowa o wykonanie robót budowlanych polegających na kompleksowej realizacji inwestycji w B., o którą zabiegał powód, po przeprowadzeniu przetargu, ostatecznie została zawarta w dniu 5 maja 2014 r. ze spółką (...) spółką z o.o. z siedzibą w K.. W zaistniałej sytuacji pozwany nie potrzebował już pieniędzy z pożyczki udzielonej przez powoda i zwrócił mu kwotę 500.000 zł jesienią 2014 r. Pozwany F. K. przychodził do biura B. B. (1) prawie codziennie. Sytuacja ta uległa zmianie, gdy okazało się, że firma (...) nie będzie wykonywać prac przy realizacji nowej inwestycji spółki, której członkiem zarządu był powód. Po tym zdarzeniu F. K. przyszedł do biura powoda jeszcze raz czy dwa razy w sprawie dokumentacji projektowej tej inwestycji. Doszło do zerwania relacji towarzyskich.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił, że

B. B. (1) przygotował dokument nazwany „Aneks do umowy pożyczki zawartej w dniu 08.02.2014 r. w K...” w dwóch egzemplarzach i kilka dni później spotkał się z F. K. w jego domu, gdzie doszło do podpisania aneksu. B. B. (1) złożył w tym dokumencie swój podpis pod uprzednio zadrukowaną następującą treścią: „Pożyczkodawca B. B. (1) potwierdza w dniu ..... odbiór kwoty 500 000.00 (pięćset tysięcy złotych) tytułem zwrotu pożyczki”. Było to jedyne postanowienie aneksu, oznaczone jako § 1. Na dokumencie tym nie było podpisu pożyczkobiorcy ani żadnych dopisków. Dokument ten nie zawiera daty. Podpis na dokumencie „Aneks do umowy pożyczki” nie został skompilowany z dokumentem, jak również nie pochodził z innego dokumentu. Podpisy B. B. (1) na umowie pożyczki i aneksie do niej złożone zostały środkami pisarskimi, które wzorcowo sobie odpowiadają. Zostały nakreślone jednym i tym samym typem narzędzia pisarskiego o zgodnej barwie środka kryjącego.

Treść umowy pożyczki z dnia 8 lutego 2014 roku oraz treść aneksu do umowy pożyczki z dnia 8 lutego 2014 roku zostały wydrukowane na tym samym urządzeniu reprograficznym (kolorowa drukarka laserowa lub kolorowe laserowe urządzenie wielofunkcyjne) i do sporządzenia aneksu zastosowano ten sam wzór edytora tekstowego, na którym sporządzono umowę pożyczki z dnia 8 lutego 2014 roku.

Powód B. B. (1) mówił świadkowi I. D., że pożyczka nie została mu zwrócona. Często rozmawiał z nią o prywatnych sprawach. Obecnie jest ona dyrektorem do spraw sprzedaży w jego firmie.

F. K. otrzymał nadane w dniu 22 lutego 2017 roku przez B. B. (1) przedsądowe wezwanie do zapłaty z tytułu umowy pożyczki z dnia 8 lutego 2014 roku.

Przy tym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji dokonując oceny dowodów i odwołując się do art. 720 § 1 k.c., uznał, że wykazano, że pożyczka została spłacona. Zdaniem Sądu pozwany wykazał spłatę stosownym dokumentem (dowodem), tym samym ciężar udowodnienia okoliczności przeciwnej został przerzucony na powoda. Powód nie przedłożył bowiem jakiegokolwiek dowodu, pozwalającego uznać, że przedłożony przez pozwanego aneks do umowy pożyczki jest dokumentem nieautentycznym lub dowodu pozwalającego zakwestionować skutki wystawienia tego dokumentu. Sąd przywołał treść art 6 k.c. oraz art. 3 i art. 232 k.p.c. i stwierdził, że treść pokwitowania jest jasna. Brak daty nie zaprzecza autentyczności dokumentu. Pozwany wprawdzie nie zadbał o umieszczenie daty, ale nie zaprzecza to wiarygodności tego dokumentu. Sąd zwrócił uwagę, że gdyby pozwany rzeczywiście chciał uzyskać w sposób podstępny nieprawdnie pokwitowanie, to przygotowałby je w taki sposób, by nie budziło żadnych wątpliwości, a następnie przedłożył podstępnie powodowi do podpisania. Pewna niedbałość w przygotowaniu dokumentu pokwitowania przemawia zdaniem Sądu, za tym, że dokument ów został przyjęty przez pozwanego w pewnym zaufaniu do powoda, że będzie on wystarczający, co znajduje usprawiedliwienie w przebiegu dotychczasowych relacji stron.

Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach powołano art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożył powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. polegające na poczynieniu przez Sąd dowolnej, jako sprzecznej z logiką i zasadami doświadczenia życiowego oceny dowodów:

a) z zeznań powoda w zakresie, w jakim te dotyczyły kwestii braku dokonania przez pozwanego zwrotu pożyczki, gdy jako powód odmowy uznania powyższych zeznań za wiarygodne wskazano okoliczności zawierania umów przez strony, tj. w trakcie spotkań z udziałem alkoholu i „na zerwanym filmie”, przez co w ocenie Sądu powód mógł nie pamiętać zwrotu pożyczki — kiedy z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań samego pozwanego wynika, że do zwrotu pożyczki miało dojść po przyjeździe samego powoda do domu pozwanego, już po powstaniu konfliktu między stronami, w związku z tym zgodnie z logiką i zasadami doświadczenia życiowego powód w trakcie opisywanego przez powoda zwrotu otrzymanej pożyczki nie mógł być pod wpływem alkoholu, skoro w domu pozwanego zjawił się osobiście bez kierowcy,

b) z zeznań pozwanego w zakresie, w jakim te odnosiły się do faktu i okoliczności zwrotu pożyczki, kiedy pozwany nie umiał określić, kiedy do zwrotu rzeczoney pożyczki w ogóle miało dojść i posłużył się określeniem „jesienią”, co w kontekście pozostałych zeznań pozwanego powoduje, że takie zachowanie pozwanego byłoby nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego — bowiem zgodnie z treścią zeznań pozwanego pożyczona kwota 500.000 złotych nie była potrzebna pozwanemu, a jednocześnie we wskazanym przez pozwanego okresie, w którym miało dojść do jej zwrotu, pozwany wraz z żoną zaciągnął zobowiązanie w banku (...) na prawie taką samą kwotę, na znacznie mniej korzystnych warunkach (m. in. kwestia oprocentowania i hipotecznego zabezpieczenia spłaty pożyczki), które to zachowanie pozwanego jawi się jak całkowicie nielogiczne, jako że prowadziłoby do wniosku, że pozwany dobrowolnie przedterminowo zwraca powodowi pożyczkę zaciągniętą na bardzo korzystnych warunkach („bowiem miał jej nie potrzebować”), a jednocześnie w tym samym czasie zaciąga kolejne, mniej korzystne zobowiązanie — wobec czego nielogicznym i sprzecznym z treścią pozostałych ustaleń faktycznych Sądu było stwierdzenie, że jesienią 2014 r. pozwany nie potrzebował pieniędzy i mógł je oddać pozwanemu, a nadto treść zeznań pozwanego stoi w sprzeczności z zeznaniami wiarygodnych dla Sądu świadków M. B. i I. D. oraz zeznaniami samego powoda. Zdaniem powoda niewłaściwa ocena dowodów doprowadziła do poczynienia przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że jesienią 2014 r. pozwany zwrócił powodowi przedmiot pożyczki, a w

konsekwencji do konstatacji, że powód nie sprostął ciężącemu na nim obowiązкови wykazania, że nie doszło do zwrotu pożyczki;

2. Naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 232 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że powód nie zaoferował dowodów potwierdzających brak dokonania przez pozwanego zwrotu pożyczki, kiedy okoliczności te wynikają z zeznań samego powoda, pośrednio zeznań świadków I. D. i M. B., a nadto powód wniósł o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia wyciągów z rachunków bankowych pozwanego za okres 2014-2017 w celu ustalenia czy w tym czasie pozwany dokonywał

wypłaty takiej kwoty ze swojego rachunku bankowego celem dokonania zwrotu przedmiotu pożyczki.

3. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że to powoda obciążał ciężar wykazania, że nie doszło do zwrotu pożyczki —kiedy pozwany poza swoimi gołosłownymi twierdzeniami nie zaoferował żadnego dowodu potwierdzającego, że doszło do przekazania pieniędzy, bowiem z treści dokumentu „aneksu” wynika jedynie, że powód złożył oświadczenie o pokwitowaniu zwrotu, czemu jednak powód zaprzeczył w niniejszym postępowaniu, zaś na okoliczności przeciwne do tych wynikających z treści złożonego oświadczenia zaoferował dowody.

Powód wniósł o zmianę skarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 500.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi zapłaty za opóźnienie liczonymi od dnia 9 lutego 2017 r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z orzeczeniem o kosztach za obie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów procesu.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sadu Okręgowego i zważył co następuje:

Powoływane w apelacji zeznania I. D. i M. B. mogłyby mieć istotne znaczenie, gdyby osoby te były obecne przy rozliczeniach stron. M. B. nie była obecna podczas rozmów dotyczących pożyczki. W sytuacji zaś gdy pożyczka miała być zwrócona w 2017r. to kwestia jej zwrotu nie mogła być przed 2017r. przedmiotem rozmów kiedy pożyczka zostanie zwrócona, skoro treść umowy od samego początku była jasna i kwota miała być zwrócona po 36 miesiącach. Jeżeli więc w 2014r. miało zostać kupione mieszkanie dla córki to takie pytania mogły być zadawane w sytuacji gdyby rzeczywiście miało dojść do wcześniejszego zwrotu co uwiarygadnia twierdzenia pozwanego. Świadek I. D. - jak zeznała - była jedynie świadkiem jednej rozmowy stron i to w okresie, kiedy od pożyczki nie upłynął jeszcze długi okres. Według zaś zeznań pozwanego kwestia zwrotu pożyczki miała być omawiana, kiedy pozwany przychodził do powoda celem poprawek projektów. Świadek I. D. zaś nie była obecna podczas rozmowy, kiedy pozwany przyszedł w sprawie dokumentacji projektowej.

Oczywiście może budzić wątpliwości kiedy dokładnie nastąpiła spłata, skoro data nie została wypełniona w dokumencie (pozwany w zeznaniach ogólnie podawał o zwrocie na jesieni). Słusznie jednak Sąd pierwszej instancji uznał, że nie osłabia to wiarygodności przedłożonego dokumentu pochodzącego od powoda, tym bardziej, że pozwany sam mógł wpisać dowolną datę. Z zeznań pozwanego wynikało, że pieniądze miały być te same, co czyni bezprzedmiotowym badanie przepływu środków pieniężnych na rachunkach pozwanego. Jeżeli powód zaciągał pożyczkę dla zgromadzenia środków na inwestycje czy też tylko dla uwiarygodnienia możliwości pokrycia wkładu własnego, to fakt późniejszego zaciągania kredytu nie ma znaczenia. Podobnie nie ma istotnego znaczenia okoliczność, że pożyczka nie była oprocentowana. Motywem bowiem pozwanego do wcześniejszej spłaty mogły być albo rezygnacja z inwestycji albo po prostu skłócenie stron. Zwolnienie zaś z zobowiązań względem powoda mogła ułatwiać skorzystanie z usług innych wykonawców podczas realizowania dalszych inwestycji. Niezależnie od tego kredyt pozwalał pozwanemu na dłuższą spłatę niż wynikało to z umowy stron i do tego pozwalał na spłatę w ratach. Okoliczność więc, że kredyt jako oprocentowany był bardziej niekorzystny ekonomicznie niż pożyczka, sama w sobie nie może być decydująca dla oceny wiarygodności przekazu pozwanego. .

Zeznania świadka I. D. ponadto wskazują, że przygotowaniem dokumentów zajmuje się dyrektor i powód jako szef dokumentów nie przygotowuje. W tym jednak przypadku świadek nie przygotowywała umowy i nie знаła okoliczności jej sporządzenia. Sam powód zaś zeznawał, że również i on w przygotowywał aneksy, co oznacza, że nie było ścisłych zasad obrotu dokumentów w jego firmie. Ponadto przekazywanie pieniędzy w gotówce, pomiędzy przedsiębiorcami, które miały według powoda zostać rozliczone później w ramach wynagrodzenia za roboty budowlane oraz o załatwianiu interesów po alkoholu nie świadczy o wiarygodności powoda. Oczywiście ustalenia nie dają podstawy do oceny, że także podczas zwrotu B. B. (1) znajdował się w takim stanie. Wskazywana okoliczność nie ma więc znaczenia dla samego faktu zwrotu, ale już ma istotne znaczenie dla osłabienia wiarygodności powoda, który w takim stanie załatwia interesy czy też nie czyta dokumentów, które podpisuje. To już ma zaś znaczenie dla oceny dowodów, w sytuacji gdy powód nie jest w stanie racjonalnie wytłumaczyć, skąd znalazł się jego podpis na aneksie. Nie stanowi więc naruszenia art. 233§1 k.p.c. odmowa wiarygodności zeznaniom powoda w tej części. Uznanie wiarygodności jednego z dowodów (grupy dowodów) i odmowa uznania wiarygodności innemu przeciwstawnemu dowodowi (grupie dowodów) czy też odmowa uznania wiarygodności części zeznań, sama w sobie nie narusza zasad swobodnej oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2003r. sygn. akt IV CK 283/02, LEX nr 602280).

Sąd Okręgowy nie naruszył też art. 6 k.c. i 232 k.p.c.

Dokument znajdujący się na k. 48 stanowi jednoznaczne pokwitowanie. Jego treść nie daje podstaw do uznania, że mógł zostać sporządzony w związku z przygotowaniem innych dokumentów. Jest to wprost potwierdzenie zwrotu kwoty 500.000 zł tytułem zwrotu pożyczki otrzymanej przez F. K. na podstawie umowy z dnia 8.02.2014r. Opinia biegłego wskazuje też jednoznacznie, że dokument ten nie był skompilowany a ponadto został sporządzony na tym

samym urządzeniu repograficznym co umowa pożyczki. trudno więc przyjąć by dokument sporządził pozwany i by podsunął on ten dokument do podpisania powodowi. Nie wiadomo ponadto dlaczego powód miałby podpisywać taki dokument gdyby rzeczywiście nie dochodziło do spłaty. Fakt zaś, że dokument ten znalazł się w rękach powoda przerzucał ciężar dowodu nieprawdziwości stwierdzonego w dokumencie potwierdzenia odbioru kwoty na powoda. Z art. 466 k.c. wynika, że z pokwitowania zapłaty dłużnej sumy wynika nawet domniemanie zapłaty należności ubocznych. Tym bardziej tworzy on domniemanie zapłaty należności głównej określonej w pokwitowaniu. To pozwany więc powinien wykazać okoliczności podważające wiarygodność pisemnego potwierdzenia przez powoda, że do zwrotu kwoty doszło.

Z tych względów apelację jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842, z późn. zm.), w zw. z art. 6 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.1090). O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. , przy zastosowaniu odpowiednio §2 pkt 7 i §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz. 265).

SSA Sławomir Jamróg